

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 6/2020

Červen 2020

Dát Bohu a bližním více než průměr

Uniformita je zabiják každý štědrosti. Jako křesťané jsme pozváni ocenit dobro, které se koná v jiné kultuře či náboženství. Mnoho lidí má přirozený strach z nepoznaného, ze změny životního stylu. Ježíš od nás žádá otevřít se ve štědrosti lidem, kteří to od nás očekávají.

Přijde pacient k lékaři a řekne mu: "Předepište mi prosím nějaké léky na megalomanií – ale hlavně hodně, hodně!"

Jako lidé vždy hledáme cosi víc, nikdo se nechce spokojit s průměrem. V práci chceme vyšší plat, lepší postavení a doma více úcty a lásky. Chceme být více milováni, více pochopení. Sv. Ignác z Loyoly si na tomto založil celou svou spiri-

tulitu, která se dá shrnout do pojmu "magis", latinsky "více". S pojmem magis se pojí štědrost. Touha po "více" pro sebe, pro své drahé, ale i pro Boha, je vyjádření postoje štědrosti. Štědrý člověk dopřeje druhým radost, kterou sám zažil. Podobně jako Ježíšovo vyjádření miluj bližního jako sebe samého, tak i štědrost vychází od sebe. Člověk, který je štědrý vůči sobě, umí Bohu a svým bližním dávat více. Začíná to od maličkostí - když si koupíme něco drobného pro sebe, co nás potěší a nejsme na sebe přehnaně skoupí a šetrní - potom dopřejeme i druhým. To není plýtvání. Plýtvání je to, když si člověk koupí něco,

co nepoužije, nebo jen jako nástroj pro ukázání se druhým - podívejte, co si já mohu dovolit, a vy ne. Na myšlence štědrosti je založen i koncept svátků. Jsou to dny štědrosti pro našeho ducha, tak i pro tělo. Ještě i v Bibli Bůh musel na sobě ukázat, že i on sedmý den slavil. Život nemůžeme jen přežívat. Musíme ho umět slavit.

Štědrý dárce se sám stává obdarovaným

Šedý průměr, jednoduchá všednost, rutina zabíjejí. Zabíjejí smysl pro více, smysl pro štědrost. Nejvíce se to projevuje v oblasti vztahů. Toužíme po výlučné lásce v exkluzivním přátelství, v darujícím se manželství. Ještě i Ježíš jako člověk měl tyto potřeby a Petra se ptá nejen to známé: Miluješ mě?, ale také: Miluješ mě více? Miluješ mě "víc než tito"? (Jan 21, 15). Na této myšlence je založeno i manželství. Chceme, aby z miliardy lidí někdo měl nejraději právě nás. Abychom pro někoho byli právě my tím celým světem. A protože Bůh je Bohem, tak s ním můžeme vytvářet podobný, výlučný vztah všichni. On každému z nás umí bez paradoxu říci - právě tebe mám nejraději. Právě ty jsi moje okouzlující, ty jsi můj nejlepší přítel. V podobenství o ztracené ovečce - odchází ovečka z pohodlí a bezpečí stáda právě kvůli tomu, že už nechtěla žít v průměru. Nestačila jí všední anonymní láska. Potřebuje to, co jí Ježíš i poskytl - že jí dal víc. Kvůli ní všechny opustil, šel ji hledat a dal si ji něžně na ramena. Chtěla víc. Chtěla lásku celou. A Ježíš souhlasil. Otázka štědrosti, otázka dávání více je proto pro mě taková velmi důležitá, neboť pouze v tomto prostředí dokážu s druhým, s Bohem, sdílet i svou zranitelnost, a tak se darovat celý.

Bůh dává štědřeji, než očekáváme

V příběhu o chudé vdově, která vhodila dvě drobné mince, je projevení velké

štědrosti, když se chtěla dát Bohu celá, protože zažila, že Bůh jí dal víc. Bůh nikdy nedává částečně, dává všechno. Nejvíce to ukázal, když nám daroval nejen celý svět a všechny jeho radosti a krásy, ale daroval nám v Ježíši sebe samého. A k tomu nás vybízí, abychom měli odvahu v tom ho následovat. Štědrost se nejvíce projevuje, když jinému dopřejeme být sebou samým a nechceme nutit každého, aby šel stejnou

cestou. Dát více Bohu, dát se více druhým v sobě zahrnuje, že umíme ocenit a přijmout dobro i ze směru, který nám je neznámý. Lidskost, láska, pochopení jsou univerzálním jazykem, kterým se domluvíme všude – i s lidmi jiného náboženství či kultury. Dovolit druhému být sebou samým a nevnucovat své vidění světa je projev štědrosti. Volání po štědrosti, volání po "více" je odvěká lidská touha člověka, která jinými slovy zní - chci být milována, chci být milován. Buďme štědrí na sebe, na druhé, vůči Bohu a naše osobní radost bude stále růst.

Skoupost a vypočítavost nejsou milé Bohu

Jedna legenda vypráví, jak Ježíš s apoštoly přišli k chudému člověku na oběd. Neměl jim moc co nabídnout, ale dal jim do polévky všechen olej, který měl. Protože ho však bylo velmi málo, tak se v polévce udělala nespočetná očka. Ježíš mu při odchodu nechal tolik zlatých peněz, kolik oček oleje bylo v polévce. Dozvěděl se o tom bohatý člověk, který byl lakomý a chtěl mít ještě víc. A tak pozval Ježíše na oběd a nalil tolik oleje, že olej vytvořil jedno velké mastné oko a Ježíš mu zanechal jeden zlatý peníz. Lakomství jednoduše štědrost nepřitáhne. Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. Víte, že pohár, který je do poloviny naplněn vodou, je pro optimisty do poloviny plný, pro pesimisty do poloviny prázdný? Realisté zas tvrdí, že je to jedno, protože ho i tak vypijí. Pouze Ježíš ho může naplnit až po okraj tak, že bude přetékat. Dejme se mu i my celí; dejme více - nebudeme litovat. I pohár našeho já se naplní štěstím, až bude přetékat, protože tam bude více lásky a dobra, než jsme schopni snést.

(podle KN)

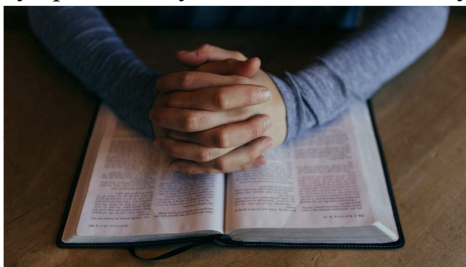
Proč se Bůh skrývá, když by mohl zazářit

Známe tu osvědčenou radu na nešťastnou lásku: "Co oko nevidí, srdce nebolí." Zdá se, že platí. Člověk potřebuje vidět a cítit, dotýkat se předmětu svého obdivu. Pokud jde o osobu, chce zakoušet její projevy, živě s ní komunikovat, nechat se zaplavit jejím kouzlem.

Každý touží vnímat toho, koho miluje, všemi částmi své bytosti. Ale nejen to, sám chce před ním hodně znamenat, jednoduše zazářit a oslepit ho. To je zcela přirozené a není to nic špatného. Patří to k milostného vztahu.

Tanec Boha a člověka

O to zajímavější je, že Bůh si vybral jiný způsob lásky. Člověku to trvá určitý čas, než na to přijde, dokud se jednoduše nenaladí na Boží strunu lásky a nenaučí se s ní rezonovat. Toto dobrodružství zážitku Boha - jako zcela jinak si počínajícího - je bolestné, ale zároveň přitahující. Jde o postupné jemné harmonizování Boží lásky s lidskou láskou. Carlo Carretto to nazývá "tancem Boha a člověka", při kterém jeden druhému přizpůsobují svůj rytmus i krok.

Proč si Bůh zvolil v lásce skrytou formu? Už Izraelité pod přísným zákazem nesměli zobrazovat Jahveho. Na základě mesiášských proctví lze vytušit, že proto, že až v určitém bodě vstoupil do dějin Bůh jako konkrétní člověk s lidskou tváří - Ježíš. Měl svou přesnou fyziognomii, typ pohledu, barvu očí, postavu. Přesto se nám nezachoval jeho skutečný portrét. Objevil se a odešel - známý pouze okruhu svých nejbližších současníků.

Od té doby tisíce umělců zobrazovalo Ježíše podle více či méně "zaručených", zjevených, zprostředkovaných představ, ale jistotu, jak vypadal, dosud nemáme. Pro dějiny odvíjející se před ním a plynoucí po něm zůstal jeho skutečný zjev neznámý.

Lhostejnost Boha?

O skrytém Bohu mluví ve svých úvahách i filozofové a teologové, biblisté ho dokládají citáty ze Starého zákona. S Bohem se nelze jen tak setkat, kdykoliv si člověk umíní. Tak jako láska se nedá předem "zajistit". Přijde, když ji nejméně čekáme, jak oživující vánek. Potřebujeme být však na ni předem vnitřně nastavení, abychom byli schopni zachytit její tón.

Bůh se neskrývá proto, aby cvičil naši trpělivost, aby nás chtěl trápit, zůstat necitlivý na naše volání. Mnoho lidí ho obviňuje, že nereaguje na zoufalé prosby, na utrpení ve světě. Vyčítají mu lhostejnost a to je pro ně důkaz, že

takový Bůh není pravým Bohem. Odmítají však pouze svou lidskou představu o něm, často poznačenou osobním zraněním, karikaturu vlastního deformovaného vidění.

Bůh se nechává hledat ... i to je jeden z dalších názorů, proč je skrytý. Jako princezna, kterou musí princ dobývat, než si její lásku zaslouží. Tato trochu naivní představa by měla nutit člověka horečně zdolávat všechny překážky, které mu brání dosáhnout Boha. Boha si chce přitáhnout vlastní dokonalostí.

Láska nevládne, ale podmaňuje

Konečně je tu ještě jiná odpověď, proč se Bůh skrývá. Nenárokuje si na úplnost vysvětlení, vždyť projevy Boha překračují všechny myšlenkové úvahy i zkušenosti o něm. Ladí však se základním zjevením Boha - Lásky, vztahu mezi "já a ty", který se rodí v srdci člověka a formuje jeho osobnost. Láska vzniká pouze tam, kde otevřeme prostor druhému, kde se my stáhneme, abychom dali možnost projevit se, promluvit, jednat jinému. Láska neznámá zavalit někoho svými názory, slovy, myšlenkami, ale naslouchat milovanému, snažit se zachytit cosi skutečného z jeho života. Když v tichu vnímáme atmosféru této vzájemnosti a posvátně mlčíme, necháváme vztah dozrávat.

Bůh, který stvořil svět, se "stáhl ze scény", aby nezastínil člověka, protože mu

dal dar - svobodu a možnost rozhodovat o svém životě. Tento nádherný projev pokory a lásky ze strany Boha vyžaduje i naši vnímavost, aby byl pochopen. K tomu může člověk dospět pouze postupně. Od prvotního odmítání "slabého" Boha přes polemiku a hádku s ním až po odevzdání se do jeho rukou a souhlas s jeho plánem. Po přijetí vlastní bezmocnosti mu Bůh dá schopnost vidět vše jinými očima.

Já ubývám, on roste

Láska se nevnučuje, čeká a svou věrností nakonec porazí všechny vzpoury a odmítnutí. Připravena je utěšit, povzbudit, pohladit. Nevniká do srdce druhého násilně, o to větší prostor poskytne ve vlastním srdci. Žije s druhým, v něm, pro něj. A tím buduje vlastní osobnost.

Pokud vytvořím místo pro Boha, on bude růst a ze mě bude ubývat. Jednoho dne se Bůh v tomto světě zviditelní skrze lidské srdce, které mu uvolní cestu. Není to Boží nemohoucnost, je to způsob jeho lásky, který my můžeme pouze poznávat a obdivovat. Každý skutečný vztah vyžaduje omezení sebe sama. Zpočátku to bolí, láme se lidský egoismus, strhává skořápka samolibosti. Později člověk hledá výmluvy, proč vztah přerušit nebo ukončit. Pouze skrze druhého však nachází sebe. Jsme stvořeni pro vztah, ne na sólo život.

Ani Bůh nechce dominovat, uchvacovat a ohromit. Stáhl se do neviditelné formy, skryl se, protože miluje a nechává vyniknout nás lidi. Přizpůsobuje se lidskému rytmu a jemně nás učí udělat nový krok, abychom s ním vytvořili jedinečný zamilovaný pár.

Modlitba je vždy osobní

To, že se Bůh skryl, neznamena, že není pro nás dost osobní, že se na něj máme obracet pouze jako na nějakou abstrakci. Takový vztah by byl vágní, bez skutečného zapojení. Všechny teorie, které se snaží popřít Boha v historické postavě Ježíše, se ztrácejí v nekonkrétnosti a nakonec nezavazují k žádným dvoustranným vztahům. Na toto nebezpečí upozorňovala i sv. Terezie z Avily. Pod vlivem nesprávného duchovního vedení téměř ztratila víru, neboť jí zakázali představovat si tělesnost Ježíše. Podezřívali ji z "pochybných" vidění, pocházejících od ďábla. Terezie se bez konkrétní představy Ježíše nedokázala modlit srdcem. Dlouho se takto trápila, dokud ji neosvobodil jiný duchovní průvodce, který jí ujistil, že tyto tělesné představy povzbuzují k vroucnější modlitbě.

Deus absconditus

Skrýty Bůh - Deus absconditus. Tuto myšlenku církevních otců si osvojil i Vittorio Messori. Podle jeho slov jedinež křesťanství připouští, že Bůh se skrývá, a tím přiznává i své židovské kořeny. Kdyby byl Bůh evidentní, nikdy by nevzniklo kolem něj tolik pokusů "dokázat jeho existenci". To, co je zřejmé, se nedokazuje. Muslimové, buddhisté, hinduisté to považují za rouhání. Messori

upřesňuje svůj názor v tom smyslu, že "Bůh je neviditelný, ale lidský rozum má možnost poznat ho jako první příčinu i cíl všeho stvoření. To však neznamená, že přítomnost Boha ve světě je evidentní".

Diskrétnost je nedílnou vlastností lásky. Bůh si ji zvolil jako formu existence v tomto světě. Diskrétnost však není úplným chyběním Boha. Jeho láska k nám promlouvá skrze všechny stupně stvoření. Můžeme ji objevit v jejich kráse, ale také v jejich dravosti, v něze i v drsnosti života. Vše svědčí o jediném prameni bytí.

Teilhard de Chardin spatřil tuto hloubku ve vesmíru, v něm objevil působení vesmírného Krista. Tuto svou jedinečnou zkušenost lásky Boha skrze evoluční pohyb vesmíru pociťoval jako dar, milost spatřit neviditelné božské prostředí. A tento důkaz ho navždy přesvědčil. Způsobil v něm oheň, který potřeboval šířit dál.

Skrutý Bůh se nevnučuje, ale když se ho někdo dotkne, hřeje, pálí a rozplamení bytost zevnitř.

(podle KN)

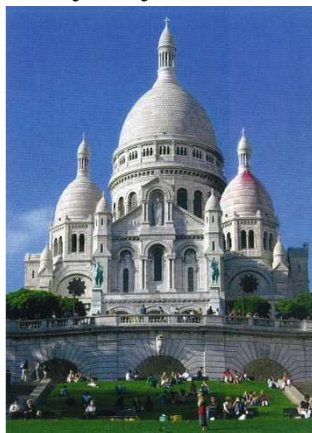
Objevit Ježíšovu přítomnost

Odehrálo se to počátkem 80. let 20. století. Studentka výtvarného umění Marie-Aimée se často procházela po uličkách pařížského Montmartru v okolí slavné Baziliky Sacré-Coeur.

Ráda sledovala práci pouličních malířů a do baziliky vstupovala obdivovat její uměleckou výzdobu. Nebyla ateistka, ale základní pravdy víry a učení Katolické církve jí bylo zcela neznámé. Nevěděla nic o Kristově reálné přítomnosti v Eucharistii a netušila, proč je na oltáři umístěna monstrance s "něčím drobným bílým".

Obrácení

Jednoho dne vešla Marie-Aimée do Baziliky Sacré Coeur a sedla si do lavice tak, jako ostatní lidé, kteří se modlili před vystavenou Nejsvětější svátostí. Po chvíli prožila něco neuvěřitelného: jak se dívala na bílou hostii pocítila, jak ji naplňuje všemohoucí a současně něžná láska. Okamžitě pochopila, že je v přítomnosti Někooho, kdo ji přitahuje nadlidskou silou a Komu chce zcela patřit. Pochopila, že v Eucharistii je skutečně přítomen Ježíš Kristus. Tato zkušenost ji podnítila k hlubšímu poznávání Ježíše Krista, jeho učení a příběhu jeho života, smrti a zmrtvýchvstání. Horlivě začala číst Písmo svaté, Katechismus Katolické církve a knihy, které jí doporučil jeden kněz, Zcela změnila svůj denní program. Nejdůležitější činností každého dne byla pro ni od nynějška modlitba, čtení Písma svatého a adorace Nejsvětější svátosti. Přesvědčila se, že zmrtvýchvstalý Ježíš žije, učí a působí v Katolické církvi. Zakusila velikost Božího milosrdenství a radost plynoucí z odpuštění hříchů ve svátosti smíření.

Po ukončení vysokoškolského studia se Marie-Aimée rozhodla opustit velkoměsto a věnovat se vyučování dětí v provinčních oblastech. Odešla do malého městečka a zaměstnala se ve škole. Už tehdy vnímala, že zkušenost Kristovy lásky, jakou prožila v bazilice Sacré-Coeur, je začátkem jejího nového povolání, které ještě nedokázala jasně definovat. Žila v městečku s jediným katolickým kostelem, ve kterém však nebyl kněz, a proto se mše svatá slavila pouze v neděli. Přes týden byl kostel uzavřen. Marie-Aimée nemohla neadorovat Krista v Nejsvětější svátosti, a tak každý den přicházela a klečela před zavřenou bránou kostela. Když se to kněz, který tam o nedělích přicházel, dozvěděl, umožnil Marie-Aimée, aby v průběhu jednoho roku uchovávala Nejsvětější svátost v jejím nevelkém bytě. Pro mladou ženu to byl úžasný dar a mimořádný čas milosti, strávený s eucharistickým Kristem. Každý den konala poklonu Nejsvětější svátosti a Ježíš ji v té době proměňoval a uděloval jí hodně milostí. Marie-Aimée se vnitřně ujistila, že její povoláním je adorat eucharistického Krista, přijímat od něj duchovní milosti a děkovat za ně.

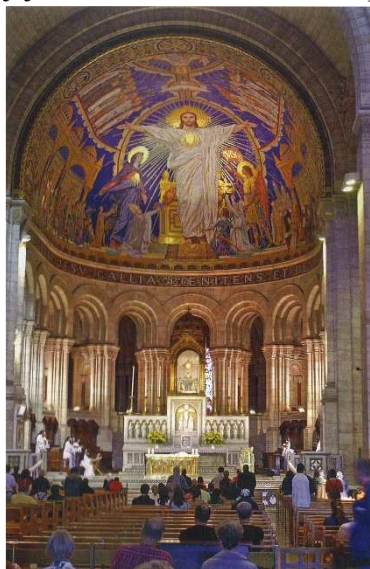

Nové společenství

Zanedlouho se k Marie-Aimée přidali její dávné kamarádky, které chtěly dozrát ve svatosti na téže cestě. Takto, pod kněžským vedením a s biskupovým požehnáním, začalo vznikat nové řeholní společenství: Nouvelle alliance (Nová smlouva). Už přes deset let žije toto společenství podle řeholních pravidel, která schválil místní biskup.

Každý den přicházejí do kaple sester lidé z okolí, zvláště ti, kteří nenašli duchovní pomoc jinde a cítili se proto zcela ztraceni. Sestry každému věnují čas, popovídají si s ním, poradí mu a povzbudí ho, aby nejprve vyznal všechny své hříchy Ježíši ve svátosti pokání a setrval v jeho uzdravující přítomnosti v Nejsvětější svátosti. Modlitba přimluví se v kapli koná při otevřeném svatostánku, odkud plyne Kristova uzdravující moc. Pokud člověk s vírou otevře srdce před Ježíšem v Eucharistii, on vykoná to, co se z lidského hlediska zdá nemožné: uzdraví ho z deprese, osvobodí od sebevražedných myšlenek a závislostí, uzdraví jeho duchovní zranění a komplexy. Copak musíme nejdříve zažít trápení, abychom objevili tento velký zdroj lásky, uzdravení a věčného života? Musíme se nejdříve psychicky nebo emocionálně zhroutit, zažívat samotu nebo upadnout do otroctví magie, léků, alkoholu, drog, pornografie apod., abychom uvěřili a dovolili Ježíši, aby nás zvedl svou láskou, která vyzařuje z Eucharistie? Sestry dobře vědí, že samy nikomu pomoci nemohou. Vědí, že ten, kdo uzdravuje, je Ježíš přítomný v Eucharistii a že všechna uzdravení jsou důkazem všemohoucí síly jeho milosrdenství. Ti, co s vírou odevzdají sebe a své problémy Ježíši, zakusí duchovní proměnu a uvědomí si, že stejně by se mohla odehrát i v jejich farním kostele. Jenže kde byla dříve

jejich víra v Kristovu reálnou přítomnost v Eucharistii? Kde byla jejich touha

přijímat eucharistického Krista a adorovat ho? Sestry vědí, že jejich úloha spočívá v doprovodu lidí při jejich duchovním vzkříšení, které zažívají při svém znovuobjevování síly skryté ve svátostech smíření a Eucharistie. Nikdo jiný, jen **zmrtvýchvstalý Ježíš uzdravuje a osvobozuje z otroctví hříchu a ďábla všech, což mu zcela důvěřují**. Biskup svěřil sestřím péči o liturgii v Severofrancouzské bazilice v La Chapelle-Montligeon, která byla postavena na počátku století a je největší francouzskou svatyní věnovanou modlitbě za duše v očistci. Sestry pochopily, že Ježíš je pozval k modlitbě přímluv za duše v očistci, a přesvědčily se, že duchovní "spolupráce" s nimi přináší vynikající ovoce: během adorace, když se modlí za zesnulé a zároveň jejich

prosí o přímluvu, dostávají lidé na zemi mnoho milostí.

Neklamme sami sebe

Nemusíme být velcí znalci novodobých dějin, abychom si všimli, že **každý politický režim založený na ateistickém světonázoru vedl k bratrovražedným válkám, zločinům a genocidám**. Nejen v postkomunistických zemích, ale i ve Francii a Španělsku historici dodnes nacházejí stopy po různých zločinech spáchaných ve jménu "rovnosti, bratrství a svobody". Neklamme sami sebe: žádná společenská úmluva, zákon ani trestní řád nezajistí skutečný pokoj mezi lidmi a nenaučí je žít ve vzájemné úctě a toleranci. Bez Boha podléhá lidská spravedlnost a láska zásadní slabosti: nedokáže být nezištná. Z této slabosti pak plyne snaha podrobit si druhého a odtud je už jen pár kroků k vzájemnému ubližování, k manipulaci a panování silnějších nad slabšími, k legalizaci eutanazie a zabíjení nenarozených prostřednictvím interrupce a umělého oplodnění (na to, aby se takto mohlo narodit jedno dítě, je třeba usmrtit minimálně deset dalších). Pouze nezištná láska neubližuje druhému. **Konat dobro nezištně se můžeme naučit pouze od Boha**, který každého miluje dokonalou, čistou láskou. Jejím důkazem a zároveň nevyčerpatelným zdrojem je Ježíš Kristus, ve kterém se pravý Bůh stal pravým člověkem

a zůstává s námi v Eucharistii. Všimněme si, že krize nezištnosti, která charakterizuje naši společnost a kterou doprovází všudypřítomná konkurence a snaha o vlastní prospěch, je důsledkem postupného hlubokého zesvětštění. Je to důsledek života bez Boha. Jak dlouho může téct řeka, kterou zbavujeme přítoků?

Toto jsou následky metodicky řízené laicizace: "moderní" společnost považuje vyznávání víry v Boha za zpátečnictví a víru v horoskopy, magii a věštění za pokrok. Současně se však v Evropě prodává rekordní počet antidepressivních prostředků.

Ztráta vztahu k Bohu vede k zániku mezi-lidských vztahů. Výrazně to vidíme v zemích, kde politici dokola omílají hesla bratrství a solidarity. **"Nedosáhneme štěstí, ba ani obyčejnou stabilitu, pokud nevezmeme na zřetel Boží zákon,"** upozorňoval svatý Jan Pavel II. Dovolme Kristu, aby nás osvobodil z otroctví hříchu a zlých duchů, aby uzdravil naše vnitřní zranění, přinavrátil Boží řád do našich rodin, společenství i celých států. Ale zmobilizovat se musíme i my sami: ke každodenní modlitbě, růženci, četbě Písma a adoraci Nejsvětější svátosti. Svatý Jan Pavel II. povzbuzoval k tomu, aby se v každé farnosti konala adorace Nejsvětější svátosti. V listu o eucharistickém tajemství a kultu Dominicæ cenæ napsal: **"Církev a svět velmi potřebují eucharistický kult. Ježíš nás očekává v této Svátosti lásky. Nelitujme svého času a pojďme se s ním setkat v adoraci, v rozjímání plném víry a budme ochotní zadostičinit za velké viny a zločiny světa. Ať naše adorace nikdy nepřestává."**

Proměna člověka a světa

Realita, která by byla dobrá pro všechny, může být jedině dílem Boha, který ji tvoří v našich srdcích. Jenže pro jeho působení je třeba se otevřít každodenní, tichou, vytrvalou modlitbou a přijímáním svátostí pokání a Eucharistie. **V paprscích Ježíšovy lásky, která proudí z Eucharistie, se lidský svět promění a dosáhne spásu.**

Nejdůležitější roli nehrají na světě hrdinové z prvních stránek novin, ale lidé,

kteří se modlí, kteří pozorně poslouchají, co říká Bůh, a plní jeho záměr se současným světem.

Například v Irsku adoruje Ježíše přítomného v Eucharistii alespoň hodinu týdně asi 60 000 lidí ze 78 farností. Díky tomu se může na těchto

místech konat ustavičná adorace ve dne i v noci. Obyvatelé jedné čtvrti v Los Angeles s největší mírou kriminality se rozhodli věnovat jednu hodinu týdně modlitbě před Nejsvětější svátostí. Po několika letech stupeň zločinnosti klesl pod úroveň amerického průměru. Obyvatelé sousedních farností, kteří si této nevšední změny všimli, rovněž zorganizovali řetěz ustavičné adorace. Od roku 1986, tedy od chvíle, kdy Jan Pavel II. požehnal tuto iniciativu, překročilo toto hnutí laiků, adorujících Nejsvětější svátost, hranice USA a rozšířilo se i do zemí Střední Ameriky.

Z iniciativy polského arcibiskupa Henryka Hosera existuje již rok ve Varšavsko-pražské diecézi tzv. Růžencové Jericho. Jde o ustavičnou adoraci Nejsvětější svátosti, spojenou s modlitbou posvátného růžence. Do této modlitby se zapojily všechny farnosti, kláštery, nemocnice, domovy důchodců a různé organizace. Na výsledek nebylo třeba dlouho čekat. Růženec a ustavičná poklona Nejsvětější svátosti otevírají srdce lidí na Boží lásku, a tak se v životě těchto lidí může udát úžasná duchovní proměna. Díky této modlitbě mohl Ježíš v průběhu minulého roku konat zázraky: mnoho manželských párů prožívajících krizi se smířilo, stáhlo žádost o rozvod a začalo se spolu denně modlit růženec. Některé manželské páry, které dříve nemohly mít děti, si vyprosily dar potomstva. Mnoho lidí radikálně skoncovalo s hříchem a po letech se smířilo s Bohem ve svátosti pokání. Kromě duchovních uzdravení se udála i fyzická uzdravení.

A stalo se ještě něco velmi důležitého: naši čtenáři nám napsali, že i oni by se chtěli zapojit do ustavičné adorace. **Kdyby skutečně v každé farnosti nebo ve většině farností vznikl řetěz lidí, kteří se modlí růženec a pravidelně tráví část svého času před Ježíšem, přítomným v Nejsvětější svátosti, určitě by se udal zjevný zázrak duchovní proměny nás samotných, našich rodin a naší země!** Znamenalo by to, že čerpáme z nevyčerpatelného pramene lásky, bez níž

spásu nezakusíme. Byla by to iniciativa, která výborně odpovídá na znamení našich časů. Na jedné straně se na světě děje mnoho zla, ale na druhé straně máme nepopíratelné důkazy o Božím všemohoucím působení v životě těch, co věří a modlí se.

Návod na definitivní vítězství a štěstí

V době agresivní ateizace, která probíhá formou demoralizace a boje proti křesťanskému hodnotovému systému, zvítězíme pouze silou Kristovy lásky, která je přítomna v Eucharistii.

Proto je třeba obnovit a oživit eucharistický kult a modlitbu růžence, a to zvláště tam, kde se lidé v důsledku zesvětštění vzdálili od největšího pokladu, jaký máme – od Eucharistie. Návrat ke každodenní modlitbě

růžence a ke klanění Nejsvětější svátosti v centrech našich měst a naší civilizace je už faktem: stačí spočítat místa ustavičné adorace, která vznikla v posledních letech. Avšak stále jich je málo. Potřebujeme všeobecnou mobilizaci do boje proti zlu, který lze vyhrát pouze silou Kristovy lásky proudící z Eucharistie. Otevřeme se tedy Kristu a jeho lásce, přijmeme ji a předáváme ji dál. Nejdříve však radikálně zavrhneme hřích a "zlo v jakékoliv podobě" (I Sol 5,22). Snažme se žít v posvěcující milosti a pokud bychom upadli do těžkého hříchu, neodkládejme zpověď. Nejdůležitější činností každého dne má být modlitba, a proto začneme den s ní a až pak se pustíme do práce, večer nejprve věnujeme čas modlitbě, až potom si dopřejeme odpočinek. Každý den se zasvěcujeme Ježíši a Panně Marii a nepodléháme znechucení. Odevzdejme Ježíši svá utrpení, problémy a radosti a za všechno děkujeme. Najdeme si čas na růženec, čtení Písma, adoraci a mši svatou a pokusme se odhalit blahodárnou sílu půstu v středy a pátky. Takto dovolíme Ježíši, aby v nás naplno působil svou uzdravující láskou, a staneme se "světly ve světě" (Flp 2,15), solí země a světlem světa (Mt 5,13 - 16). Toto je návod na štěstí, které nic neničí, na věčný život a na definitivní vítězství nad zlem.

(podle Miluj te sa)

Poznáváme tituly Ježíše v evangeliu

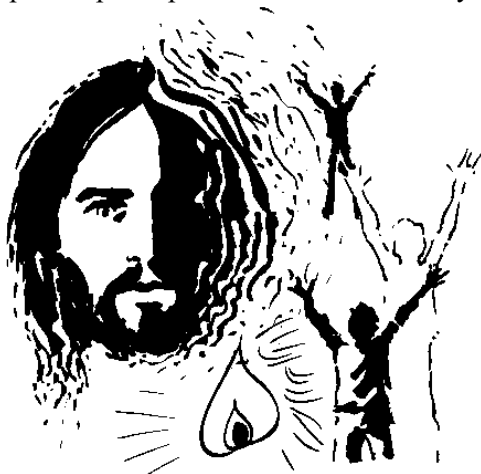
Tituly Ježíše v evangeliích Kristus a Syn člověka odlišným způsobem vystihují jeho trvalé působení; nejsou rovnocenné, ačkoli oba jsou jasným naplněním prorockých předpovědí.

Vážená redakce,

v evangeliích se často střídají dva tituly Pána Ježíše: Kristus a Syn člověka. Je možné je volně zaměňovat? Který z nich lépe vystihuje Ježíšovu spásnou aktivitu?

Petr

Pojmenování vznikla v prostředí vyvoleného lidu Izraele a mají za sebou poměrně dlouhou historii, bez níž je úplně nepochopíme. Zatímco titulem Syn člověka se mnohdy v synoptických evangeliích (Mt, Mk, Lk) označuje Ježíš sám, titulem Kristus nazývají Pána Ježíše jiní. Kristus je po jménu Ježíš druhým nejčastějším jménem v novozákonních spisech, vyskytuje se 529-krát, Syn člověka se používá 83-krát a Ježíš až 917-krát.

Pomazaný

Titul Kristus souvisí s řeckým výrazem *christos*, který je překladem hebrejského titulu *mašiach* a obecně znamená "pomazaný" obřadním způsobem. Výrazy Mesiáš a Kristus, ale i hebrejské sloveso *mašach* "pomazat" jsou součástí mesianismu, který je v židovsko-křesťanském prostředí souborem idejí a očekávání záchrany vykonané mesiášem.

Pro nás křesťany zajistil definitivně spásu právě Ježíš Kristus. K mesianismu se řadí také Ježíšův titul Syn Davidův a také častý pojem nebeského království. Mesianismus a titul mesiáše nesou s sebou prorocké a eschatologické napětí, ale

i složitost. V Tóře, v pěti knihách Mojžíše se titul týkal pouze velekněze (Lv 4, 3. 5.16; 6,15), zatímco v historických knihách (16krát) a v žalmech (9krát) se týkal již davidovského krále s božským statusem "Božího syna". Už v Tóře mesiáš - krále Davida předpověděli dva texty Gn 49,10 a Nm 24,17. Proroci vidí na pozadí monarchie mnohem jasněji mesiáše jako budoucího eschatologického davidovského krále (Iz 9,6; 11,1; 32; Jer 23,5; 33,15). Výraz mesiáš je sám o sobě víceznačný, protože se vztahuje převážně na davidovského krále, jednou dokonce označuje perského krále Kýra (Iz 45, 1), ale pomazaný býval i velekněz (Ž 133, 2) a někdy i prorok (1 Král 19,16; Iz 61,1). Všechny klíčové postavy; král, kněz a prorok byly totiž pozemskými prostředníky záchranu a Boží spásy. K nim se však v proroku Izaiášovi zařadil i Pánův služebník (hebr. Ebed Adonaj Iz 42,1-9; 49,1-9; 50,49; 52,13-53,12), který zástupným utrpením zachrání druhé a v Novém zákoně se jím stane Ježíš. Mnohá prorocství předpověděla královského mesiáše, popřípadě nové období (nová smlouva v Jer 31,31; nové věci v Iz 48,6; nové srdce a nový duch v Ez 18,31). Daná očekávání se ideálně splnila na Kristu jako pomazaném králi, který neměl politické ambice. Původní očekávání proroků dokonce přesáhne, neboť přináší univerzální záchranu pro všechny lidi a jako Pánův služebník podstoupil zástupné utrpení. U Ježíše se tak původně obecný titul mesiáš přiblíží a stane se nakonec jakoby jeho vlastním jménem, což prozrazují pojmenování Ježíš Kristus, Kristus Ježíš či Pán Ježíš Kristus nebo samostatné označení Kristus.

Vyvolený člověk

Dvojslovný titul Syn člověka je takzvaný semitismus (jako syn světla, syn zatracení, syn smrti). V semitských jazycích označuje příkladného jednotlivce patřícího do lidské rodiny. V knize proroka Ezechiela ze 6. stol. před Kr. Bůh až 94-krát oslovuje proroka jako syna člověka, čili vyvoleného člověka pro danou úlohu. Avšak výjimečný božský původ a soudní roli Syna člověka ohlásí až prorok Daniel v prorocství z období roku 164 před Kr.: "*Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu*" (Dan 7,13). Ve Starém zákoně se takto chápaný Syn člověka stává nebeským prostředníkem spásy, podobně jako jím byl anděl Páně (Ex 23,20; Mal 3,1) nebo Moudrost (Př 8; Sir 24). Ježíš nabývá takovou roli nebeského soudce od Otce, neboť jako jeho Syn přichází shora jako člověk. Výstižně to tvrdí Janovo evangelium: "A dal mu (Bůh) i moc soudit, protože je Syn člověka" (Jan 5,27).

V evangeliích se daným titulem rád označoval sám Ježíš na třech odlišných úrovních: jako obyčejný člověk (Mk 2,10.28), jako trpící Pánův služebník (Mk 8,31; 9,31; 10,33.45) a nakonec jako eschatologický soudce v slávě Otce a andělů (Mk 8,38; Mt 24,37). Nejčastěji titul zazní v Matoušově evangeliu, až 32-krát.

Křesťanské chápání mesianismu přesahuje starozákonní mesianismus a zvažuje dvě úrovně: Ježíš je ideální král, ale zároveň i Pánův služebník a Syn člověka. Pokud titulem Kristus bývá Ježíš označován jako dlouho očekávaný pozemský prostředník spásy, tak Ježíš oblíbeným titulem Syn člověka osobně odkazuje na svůj nebeský původ a svrchovanou úlohu soudce a označí se za nebeského prostředníka spásy. Označení Syn člověka je však blíže k božským titulům: Emanuel, (jednorozený) Syn, Boží Syn, Spasitel, Pán a dokonce i Bůh (Jan 1,1; 20, 28).

(podle KN)

Mít zodpovědnost i za online skutky

Virtuálního svět nás nejen obklopuje, ale doslova pohlcuje. Je nezpochybnitelné, že nabízí mnoho pozitivní prvků, na straně druhé také četná rizika. Bohužel je to prostor, kde se dá velmi rafinované ublížit člověku.

Virtuální či kybernetický prostor je oblast, v níž se pohybují mnozí křesťané. Lidé v něm nejednou zapomínají na hodnoty a postoje, které prezentují v reálném životě. Uměli byste mi poradit, jakými zásadami se má řídit křesťan v tomto směru? Jaká je odpovědnost křesťana za tento prostor?

Ivan

Kyberprostor nebo virtuální realita se dnes již považuje za určitý druh subkultury. Tato subkultura je relativně velmi mladá a nová na to, abychom mohli zodpovědně zhodnotit všechna její pozitiva i negativa. Mnohá z nich jsou

však běžnému člověku zřejmá. Prostřednictvím internetu se nám otevřel úžasný prostor nových způsobů komunikace. Pokud o raném křesťanství platilo, že se

mohlo rychle šířit i díky dobře vybudované infrastruktuře Římské říše, tak dnes to samé platí o obrovských možnostech mediální kultury. Virtuální realita umožňuje evangelium být přítomným v podstatě všude. Média mají obrovskou moc, a proto se informace stala tím nejvýhodnějším artiklem obchodování. Přináší to však obrovské pokušení. Jedním z nich je nebezpečí nenabízet informace jako zdroj poučení, ale spíše jako prostředek, který umožňuje uspokojovat lidskou zvědavost a nasycovat všechny

možné touhy, bez selektování podle určitého rozumného kritéria, nějakého mravního kodexu, například Desatera. Ve většině případů, zejména u komerčních médií, kvalitu vysílání určuje sledovanost, čili prezentuje se v nich to, co se momentálně lidem líbí, co je uspokojuje; a ne to, co by je mohlo vzdělávat a vychovávat. Média soupeří o přízeň diváka, proto se snaží prezentovat programy tak, aby vyplňovala i tu nejmenší mezeru nepozornosti. V případě televize jde o to, aby při přepínání programů každý našel vždy něco, co ho zaujme. Velkou výzvou pro současného člověka je internet. Je úžasné mít možnost komunikovat z kteréhokoliv místa na světě, které je pokryto signálem. Globalizace však s sebou přináší obrovskou zranitelnost. V globalizovaném světě nabízíme takřikajíc celému světu nejen svou tvář a své osobní údaje, ale i své pocity a myšlenky. Abychom to měli jednodušší, používáme emotikony (smajlíky). Ženy se pochlubí fotografií toho, co se jim podařilo uvařit či upéct, muži zase něčím, co vymysleli pro usnadnění práce. Na sítích se však mohou objevit texty či snímky, které mohou být urážlivé, nedůstojné nebo zavádějící, tzv. hoaxy. Takové falešné zprávy spojené s upravenými fotografiemi způsobují neklid a snaží se manipulovat lidi, aby jim věřili. Úplně se vzdát virtuálního světa je prakticky nemožné. Proto při pohybu v něm je důležité vyzbrojit se mravními zásadami a obezřetností. Při sledování televize je strategické důsledně si plánovat, co a kdy budeme sledovat. Zejména dětem nedovolme zamořit nitro ohlupujícími relacemi. Ve světě internetu bychom měli být stejně opatrní.

Nezveřejňovat na sociálních sítích cokoli, ale jen to, co je užitečné, a v nastaveních profilu si zvolit takové parametry, které znemožní přístup neznámým lidem. Při zprávách bychom neměli být důvěřiví. Raději si důkladně prověřit, zda to, co text obsahuje, není vymyšlené nebo záměrně upravené. Děti na sociálních sítích nenechávat bez dozoru a umět vstoupit do kyberprostoru, i když máme pocit, že to nepotřebujeme. Vstoupit tam proto, abychom mohli děti vést a varovat je před tím, co by jim mohlo uškodit. A zejména nezapomínat, že i ve virtuální realitě jsme bytostmi obdařenými rozumem a svobodnou vůlí. To znamená, že i zde mám stejnou odpovědnost za své jednání před Bohem i lidmi jako v reálném světě.

Pozn. redakce: Existuje pro děti krásný seriál na toto téma s názvem Ovce. Najdete ho na internetu na adrese: <http://cz.sheeplive.eu/>

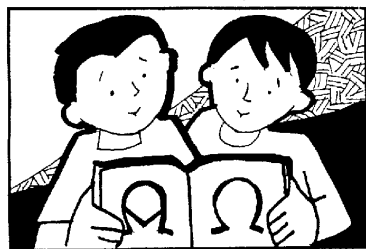
(podle KN)

Vyprávěj mi o Bibli

SMYSLY SVATÉHO PÍSMÁ

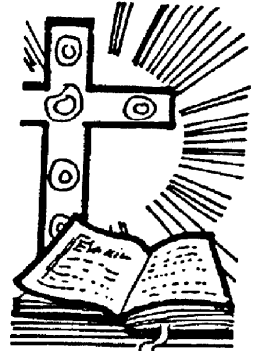
Katolická církev učí, že celé Boží slovo mluví o Kristu a celé Boží písmo se

naplňuje v Kristu (Katechismus Katolické církve, 134). Svatý Augustin připomíná, že Nový zákon je skrytý ve Starém a Starý zákon je zjevný v Novém. Celé dějiny se staly přípravou světa na chvíli, kdy se Slovo stane tělem, když se Bůh stane člověkem v lůně mladé panny z Nazareta. Už od křesťanského starověku se

při vysvětlování Písma zohledňovaly různé významy biblického textu.

V první řadě se rozlišuje mezi literárním a duchovním smyslem. *Literární* (nazývá se i slovní) smysl dávají slova Písma a exegeze ho odkrývá podle zásad správného výkladu (Katechismus katolické církve, 37). Literární smysl je první, o který se máme snažit. Zkoumáme, co měli svatopisci v úmyslu vyjádřit a co Bůh uznal za dobré jim zjevit. Pozor, literární smysl neznamená *literalistický*, tzn. doslovný smysl. Nestačí přeložit slovo od slova, abychom ho objevili. Proto se v úvahu berou zažité literární druhy a způsoby vyjadřování podle tehdejší doby a kultury. Tento princip se nazývá "Sitz im Leben". Zavedl ho Hermann Gunko (1862 - 1932). Německý výraz se dá přibližně přeložit jako "životní situace", v níž určitá řečová forma nebo literární druh vznikly. Gunko doporučoval, aby se čtenář Písma ptal: Kdo v daném textu mluví? Kdo jsou jeho posluchači? Jakého účinku se chce dosáhnout? Totiž každý literární žánr (blahoslavenství, apokalypsa, podobenství, žalm, list, rčení, modlitba, předpis atd.) má svůj původ v určité lidské životní situaci a zachovává si charakteristické rysy historického a náboženského prostředí, ve kterém vznikl. Na pomoc přichází studium jazyka, gramatiky, archeologických nálezů, sociologické a antropologické poznání tehdejší doby. Obvykle má biblický text pouze jeden literární smysl.

Duchovní smysl nelze odtrhnout od literárního, protože z něj vychází. Jsme však přesvědčeni, že poselství Písma se nevyčerpává jen v jeho literárním smyslu. Papežská biblická komise v dokumentu Interpretace Bible v Církvi z roku 1993 definuje duchovní smysl podle křesťanské víry jako "smysl vyjádřený biblickými texty, když se čtou pod vlivem Ducha Svatého v kontextu velikonočního tajemství a nového života, který z něho vyplývá. Nový zákon v něm vidí naplnění Písem. Proto je normální číst Písmo ve světle tohoto nového kontextu života v Duchu." (Papežská biblická komise, 86. bod) Pokud se biblický text vztahuje přímo na Kristovo velikonoční tajemství a na nový život, který z něj plyne, tak literární smysl je zároveň i duchovním smyslem. Toto platí obvykle pro texty Nového zákona. O duchovním smyslu většinou mluvíme ve vztahu k Starému zákonu.

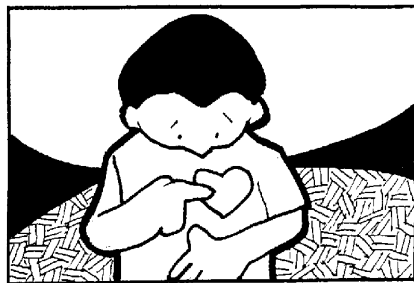
Když čteme Písmo v duchovním smyslu, napodobujeme Pána Ježíše, protože on takto četl Písma. O Jonášovi (Mt 12, 39), o Šalomounovi (Mt 12, 42),

o jeruzalémském chrámu (Jan 2, 19), o měděném hadovi (Jan 3, 14) atd. se vyjádřil jako o "znameních", která byla jeho předobrazem. V Lukášově evangeliu čteme, že Pán potěšil učedníky na cestě do Emauz, když "začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim, co se na něj v celém Písmu vztahovalo." (Lk 24, 27)

Mezi duchovní smysl patří i *typologický* smysl. Pracuje na principu předobrazu a naplnění. Co je biblický předobraz? Je to skutečná osoba, místo, věc nebo událost ve Starém zákoně, která naznačuje něco většího v Novém zákoně. Vychází se z principu, který vyslovil svatý Augustin (354 - 430): "Nový zákon je v Starém ukrytý a Starý zákon je v Novém odhalený."

Předobrazy zkoumá typologie, věda o předobzrech Krista ve Starém zákoně. Zabývá se tím, jak mezi sebou souvisejí události, osoby a instituce, které se zmiňují v celém Písmu svatém. Vychází se z kontinuity a naplnění Starého zákona v Novém. Typologický smysl se nezabývá pouze osobou Krista. Mluví nám také o Církvi, apoštolech, Eucharistii, věčném životě i o Ježíšově matce. Uvedu alespoň některé starozákonní předobrazy: mana je předobrazem Eucharistie, velikonoční beránek je předobrazem Ježíše Krista, Jonáš tři dny v rybě je předobrazem Ježíše, který byl tři dny v hrobě, Eva je předobrazem Panny Marie, Adam a Mojžíš jsou předobrazem Ježíše Krista atd.

Počátkem 20. století se začalo mluvit o dalším smyslu Písma. Označuje se latinským názvem "*Sensus plenior*" a volně se překládá "plnější", resp. "Hlubší smysl".

Jde o smysl biblického textu, který chtěl Bůh, ale svatopisec ho jasně nevyjádřil, ale jasně ukázal v příštím učení Církve, především v dogmatech. Jde o smysl, který biblický autor připsal staršímu biblickému textu, který nově použil v nových okolnostech. Například ve světle nauky o Nejsvětější Trojici se jinak dívá na některé starozákonní texty o působení Božího Ducha.

Církevní nauka o dědičném hříchu se čte jako "*Sensus plenior*" Pavlova učení o důsledcích Adamova hříchu pro lidstvo v Listu Římanům 5, 12-21. Text z knihy proroka Izaiáš 7, 14 převezme evangelista Matouš v 1, 23, když mluví o panenském

početí Ježíše Krista. Je třeba říci, že "Sensus plenior" mnozí biblisté chápou jako součást duchovního smyslu.

Už od starověku se v duchovním smyslu rozlišovaly tři roviny: 1. vztah k zjevené pravdě (pravdy, které je třeba věřit); 2. vztah ke konkrétnímu chování v životě (zásady, podle kterých je třeba se řídit); 3. vztah k věčné spáse - k poslednímu cíli člověka (cíl, ke kterému je třeba směřovat). V 13. století Augustin Dánský charakterizoval literární smysl, jakož i uvedené tři roviny duchovního smyslu výstižným výrokem: "*Littera gesta docet, quid credas allegoria, moralis quid agas, quo tenda anagogia.*" - Volným způsobem můžeme latinský výrok přeložit: "*Slovní smysl nás učí, co se stalo, alegorický význam, co máš věřit, morální smysl, co máš v životě dělat, anagogický smysl kam máš svým životem směřovat.*"

Pro lepší porozumění těchto různých smyslů vzpomenu příklad, který pochází již od svatého Jana Kasiána (360-435): "*Město Jeruzalém lze chápat různými způsoby. V literárním smyslu jako historické město židů. V alegorické významu jako obraz Kristovy Církve. V morálním smyslu jako lidská duše a ve anagogickém smyslu jako nebeské město, které je domovem nás všech.*" Svatý Augustin o čtyřech smyslech říkal: "*Ve všech posvátných knihách máme uvažovat nad věčnými pravdami, o kterých nás učí; nad skutečnostmi, o kterých nám vyprávějí; nad příkázáními a pokyny, které nám dávají, a nad budoucími událostmi, které předpovídají.*"

Při čtení Písma je důležitá zásada, která se nazývá "*analogie víry*". Výraz pochází z listu Římanům 12,6, kde Pavel používá spojení "Analog písteos" - "soulad víry". Podle Pavla pokud existují různé dary a služby podle Boží milosti, kterou jsme dostali, musí mezi nimi vládnout soulad s vírou. "Analogií víry" rozumíme vzájemnou propojenost a jednotu jednotlivých pravd víry s celým souhrnem zjevených pravd, které učí Katolická církev. Znamená to, že žádný biblický úryvek nemůže mít smysl, který by byl proti těmto zjeveným pravdám. Výklad biblického textu se musí shodovat s ostatními zjevenými pravdami. Důvod této zásady je jednoduchý. Jako Písmo svaté, tak i zjevené pravdy mají jednoho

původce, kterým je Bůh, a ten se nemůže mýlit, nemůže jít proti sobě samému, tzn. nemůže v něm být nejednota.

„Lovci perel nesedí na břehu moře a nehledí na vlny, ale ponořují se do velkých hloubek, aby našli to nejvzácnější na dně moře. A Písmo je plné drahocenných perel, které můžeme bez většího nebezpečí a námahy získat, přičemž užitek je nevyslovitelný.“

(sv. Jan Zlatoústý)

10 mýtů o Katolické církvi

Ne vše, co se o církvi píše a říká je skutečně pravda. Co Církev opravdu učí? Čím žije? A čemu skutečně věří? Mýtv o katolické církvi je nepočítaně. Vybírám jen některé.

Mýtus č. 6 - Katolická Církev učí, že věřící si musí spásu zasloužit dobrými skutky

Rozlišujme mezi tím co Církev skutečně učí a čemu katolíci jako jednotlivci věří. Je třeba říci, že mezi katolíky existuje falešná domněnka, že spása je odvozena od toho, jaký jsem dobrý člověk. Termín "dobrý člověk" je však velmi relativní. Kdo může říci, že je tak dobrý, že si zaslouží spásu? Mentalita na způsob "hele, koukej Bože, jak jsem dobrý člověk a kolik jsem toho už pro Tebe udělal" mi připomíná známé podobenství o tom, jak se modlil farizeus a přitom se přes prsty díval na celníka. Jak s touto "pokornou" modlitbou u Boha obstál si můžete domyslet. Písmo zároveň učí, že "všichni zhřešili a chybí jim Boží

sláva." (Řím 3,23). Do nebe nevejde nic nečistého. (Srov. Zj 21,27) Takže zachránit se čistě vlastními silami je nemožné. Je potřebná pomoc "shora." Spása je ničím nezasloužený dar. Člověk tento dar přijímá vírou, která se projevuje dobrými skutky.

Katolická Církev tedy nikdy neučila, že si člověk může odpracovat nebe dobrými skutky. Jasně odmítla učení Pelagiovo. Co vlastně Církev učí o spáse a o ospravedlnění? Karl Keating vysvětluje: "Člověk je spasen jedinež Boží milostí, která je zcela nezávislá na skutečích. Církev učí, že od začátku do konce nás ospravedlňuje, posvěcuje a přináší spásu Boží milost." Tak jak vysvětluje Pavel v listu Filipánům 2,13: "Vždyť to Bůh působí ve vás, že chcete, i jednáte, co se mu líbí." Člověka ospravedlivuje víra. List Jakubův však upozorňuje na nedostatečnost mrtvé víry, víry v určité tvrzení. (srov. Jak 2,14-26) Ospravedlňuje nás živá víra, která se projevuje skutky lásky.

(příště Katolíci se klanějí Panně Marii a také proto jsou to modláři a Katolická církev považuje ženu za méněcennou)

Zadáno pro ženy

Když je toho na tebe moc...

Svatá Alžběta Anna Setonová

Svatá Alžběta Anna Setonová, narozená u USA v roce 1774, byla první rodilou Američankou, která byla vyhlášena za svatou. Jako matka, vdova a konvertitka na katolickou víru zasvětila svůj život věrné službě dětem o zakládala školy a sirotčince. Je patronkou vdov, lidí, kteří snášejí výsměch pro víru, a ochránkyní dětí a rodičů před smrtí. Její svátek oslavujeme 4. ledna.

Mateřství přináší nespočet radostí. Jen málokdo nám však řekne, že mateřský život s sebou přináší stejné množství stresu a obav. Nemoci,

manželské problémy, finanční potíže, stres spojený se stěhováním, jakož i všechny problémy všedního života prožíváme mnohem intenzivněji, protože milujeme své děti. Někdy v nás zmíněné problémy mohou vzbudit pocit, že toho máme na bedrech příliš mnoho na to, abychom mohli něco dokázat. Můžeme mít obrovské pokušení vzdát se, ale nesmíme mu podlehnout, jiní lidé stáli tváří v tvář stejně náročným situacím, a přesto díky Boží milosti vytrvali.

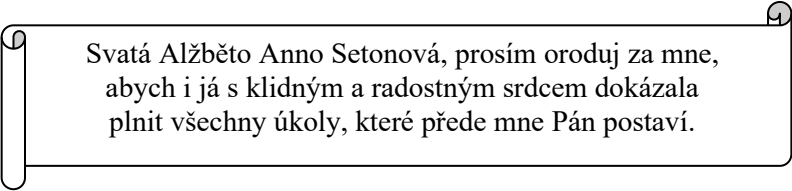
Svatá Alžběta Anna Setonová, matka pěti dětí, ve dvaceti osmi letech ovdověla. Podnik jejího manžela zkrachoval a rodina zůstala bez peněz. Navíc se jako Američanka přestěhovala do Itálie v naději, že změna klimatu navrátí jejímu nemocnému manželovi zdraví, a nakonec se ocitla bez manžela i peněz v cizí zemi, truchlící po jeho smrti a svidinou potřeby vychovat pět dětí (které měly v té době všechny méně než osm let!).

Jak to, že ji tyto pocity neochromily? Jak vůbec dokázala v životě kráčet dál? Jednoduše měla víru.

Svatá Alžběta byla vychována v protestantské víře a v životě víry ji velmi ovlivnily italské přátelé. Díky jejich vedení, jakož i vlastnímu studiu a ochotě vzdělávat se nakonec přijala katolickou víru a po návratu do Ameriky oficiálně konvertovala. Její víra, byla pravá a horlivá, ale v rodném New Yorku byl katolicismus v té době nadmíru nepopulární, protože byl legalizován teprve nedávno. Alžbětu to však neodradilo a přestěhovala se do státu Maryland, kde později založila první ženskou náboženskou kongregaci v Spojených státech s názvem Milosrdné sestry lásky, a také i první katolický sirotčinec a první bezplatnou školu.

Když se cítíme zničené a unavené, vzpomeňme si na vítězství víry svaté Alžběty a na to, že s Boží milostí zvládneme víc, než si dokážeme představit.

*Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.
Flp 4,13*

Svatá Alžběto Anno Setonová, prosím oroduj za mne, abych i já s klidným a radostným srdcem dokázala plnit všechny úkoly, které přede mne Pán postaví.

Oni takto a jak ty?

Erwin Schrödinger
1887-1961

Rakouský teoretický fyzik, jeden ze zakladatelů kvantové mechaniky, který se proslavil především formulací nerelativistické vlnové rovnice pro popis hmotných částic. Za tuto základní práci obdržel v roce 1933 společně s Paulem Diracem Nobelovu cenu.

Stavební prvky živých bytostí nejsou neohra-
baným lidským dílem, ale nejjemnějším dílem
mistrovským, které bylo zhotoveno podle zá-
sad Božské kvantové mechaniky.

Heinrich Vogt
1850-1966

Německý astronom.

Bytí světa není možné odůvodnit z jeho pod-
staty. Svět nemůže být sám od sebe. Vyža-
duje původ od kohosi, kdo nepotřebuje po-
cházet od jiného. Ukazuje nad sebe samého,
na transcendentnost, na nadpozemský pů-
vod, na vyšší nadpřirozenou sílu, jejíž podsta-
tu nebudeme moci přírodovědeckými meto-
dami nikdy zachytit. Přírodní vědy a pravé ná-
boženství nejsou v rozporu, ale spíše se mno-
ha způsoby doplňují.

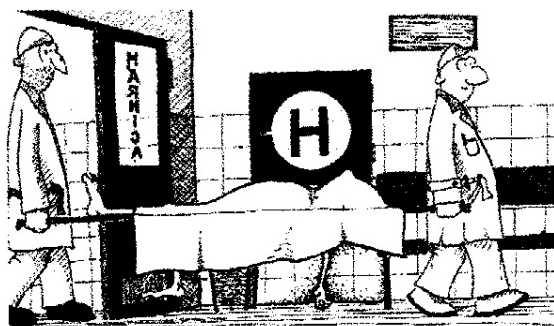

Arthur H. Compton
1892-1962

Americký fyzik, nositel Nobelovy ceny za výzkum rozptylu fotonu na volných elektronech.

Věda naprosto není v rozporu s nábožen-
stvím. Naopak, stala se jeho spojencem. Když
lépe vidíme do přírody, poznáváme i lépe
Boha přírody a úlohu, kterou hrajeme v dra-
matu kosmického světa.

Tak, to jsem já?

12. Duchovně mrtvý

(Aneb: Dá se zničit vnitřní život?)

Pokud nám zemře někdo drahý, držíme smutek... Ale člověk může být i "duchovně" mrtvý. Jde o stav, kdy je bez "jiskry věčného života". Je okraden o to nejcennější: o věčný život. Nemá v sobě **milost posvěcující**.

Řečeno moderním jazykem: Nemá Boží oživující zdroj. Tento stav vzniká **smrtelným (těžkým) hříchem**. Pryč od toho.

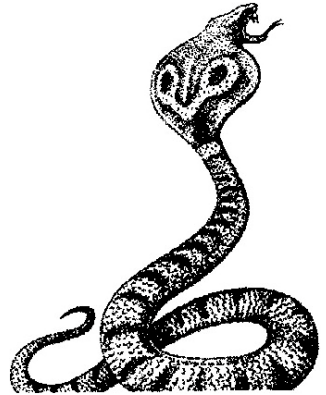
Hřích v duši člověka

Hřích rozbíjí vnitřní život člověka. Do jeho života se dostavil chaos. Hřích je zrada Pána, je to rána duši.

Podle velikosti zrada rozlišujeme:

Smrtelný (těžký) hřích – způsobuje smrt Božího života v nás, neschopnost žít věčný život. Ničí v srdci člověka lásku.

Zraňující (lehký) hřích – zraňuje duchovní život, lásku k Bohu. Název lehký hřích není nejmšťastnější, protože každý hřích je tragédie.

Horší, než špatně

Smrtelný hřích je tedy zcela vědomé a zcela dobrovolné přestoupení Božího příkazu ve vážné věci.

Pokud chybí třeba jen jedna z těchto tří podmínek, není to smrtelný (těžký) hřích.

Co dělat po neštěstí?

Když někdo spáchal těžký hřích, rychle ho má litovat a dát si předsevzetí, že ho vyzná co nejdříve ve svaté zpovědi. Je to určitá "pojistka" před náhlou smrtí.

Proto je vhodné často si vzbuzovat **nadpřirozenou dokonalou lítost**. Přináší nám odpuštění, milost posvěcující.

Samozřejmě, ke svatému přijímání ještě nemůžeme jít, protože se musíme vyzpovídat a přijmout **svátostné rozhřešení**.

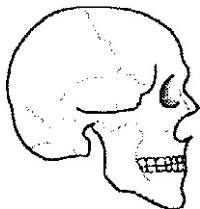
Nadpřirozená dokonalá lítost

Nadpřirozená dokonalá lítost je "pláč duše", bolest ducha člověka nad spáchanými hříchy, a to proto, že urazil Pána Boha.

Je to lítost nad hříchy z lásky k Bohu a obsahuje také pevné předsevzetí, že se to už víckrát nestane.

Jde tedy o postoj člověka, v němž lituje hříšné minulosti a budoucnost chce prožít s Pánem. **Bez lítosti není odpuštění.**

Jak to začalo?

Zakouzl se do nás a ublížil nám. A štípe to dodnes. Co? První lidé naletěli na vábení zlého ducha. Ten jim rafinovaně nabídl obrovskou vizi, že budou jako Bůh. Adam a Eva se rozhodli k riskantnímu kroku.

Reklama hříchu

Nabídka zlého byla lákavá... Být jako Bůh... A k tomu stačilo sníst ovoce, které bylo:

**chutné k jídlu, (žádostivost těla)
krásné na pohled (žádostivost očí)
vábivé k poznání (pýcha života).**

Tak to udělali. Uposlechli zlého a tragédie hříchu byla na světě. Následky cítíme i dnes.

Stejná taktika

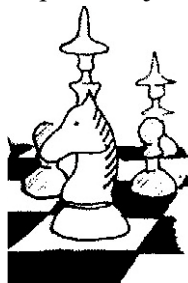
Zlý duch použil tutéž taktiku i na Pána Ježíše. Pokoušel ho na poušti a jeho strategie byla velmi podobná. Lákal ho na:

chuť – jídlo – chléb / šlo o žádostivost těla

ukázal mu **bohatství** a nabídl mu **moc a slávu**

chtěl v něm probudit **pýchu** (Vrhní se, ukaž, kdo jsi.)

Ale ďábel si vylámal zuby. Ježíš – druhý Adam obstál.

Nic nového pod sluncem

Ďábel i dnes útočí na lidi stejnými způsoby. V lidech probouzí:

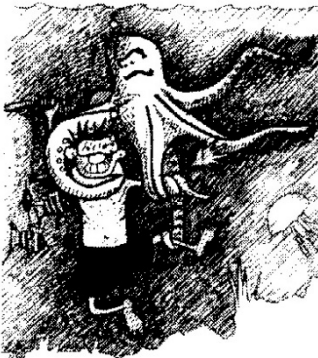
žádostivost těla (Při souhlasu vznikají hříchy jako lenost, mlsnost, nečistota...). V podstatě jde o touhu užít si.

žádostivost očí (Tato žádostivost produkuje hříchy typu: lakomství, krádeže, hrabání bohatství...). Zde jde o "mít".

pýchu života (Hříchy jsou ošklivé – namyšlenost, nekalá kariéra, ponižování druhých, hádky...). V jádru je egoistické já, já, já.

Páchnoucí bažiny v duši

Z uvedených tří močálů vyvěrají naše hříchy. Ta žádostivost, která je u člověka nejsilnější, se nazývá hlavní chyba. Jak ji zjistit? Není to až tak těžké, protože se stále projevuje a bojujeme s ní až do konce života. Ale tento souboj se dá vyhrát a odměna, která nás čeká po smrti, stojí za to, aby se do toho šlo.

Nakresli si chobotnici

Ale tak trochu tajně. Nikdo ji nemusí vidět. Do ramen si napiš hříchy, které jsou nejtěžší a které se u tebe nejčastěji vyskytují.

Hlava chobotnice reprezentuje **hlavní chybu**. Ta tě stahuje pod hladinu života. Dej si na ni pozor.

Jak silně jsem zasažen?

Hřích nás zasáhl a způsobil v nás chaos. Jak je to v tobě?

1. Jaký čas ti uběhne od probuzení po vstání z postele?

méně než minuta	3
od 1 do 5 minut	2
více než 5 minut	1

2. Máš určený přesný čas, kdy večer vypneš světlo?

vždy 3
někdy 2
nikdy 1

3. Když jedeš na delší cestu:

naplánuješ si program 3
nic neplánuješ a rozhoduješ se z okamžiku na okamžik 1
vše podrobně rozebereš a předvídáš 1

4. Při studiu děláš přestávky?

ne 3
jednou 2
vícekrát 1

5. Rozumný člověk má mít poznání:

obecných principů 3
zvláštních okolností 1
mimořádných událostí 1

6. Moudrý člověk je ten, kdo:

má smysl pro dokončení věcí 1
umí se rozhodnout 1
uskuteční svá rozhodnutí 3

7. Když musíš něco rozhodnout, uvažuješ takto:

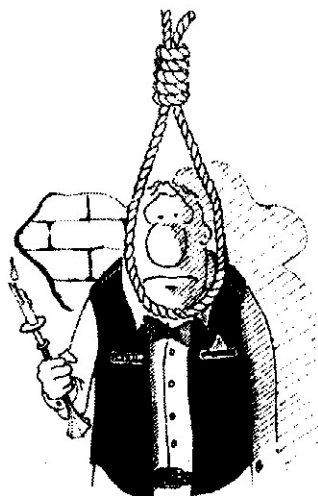
zkusím to a buď to půjde, nebo nepůjde 1
dlouho se vykrucuješ a nevíš co dělat 1
zvážíš všechna pro a proti a pak se rozhodneš 3

8. Složitou situaci zvykneš řešit následovně:

snažíš se přijít na kloub věci 3
rozhoduješ se rychle a impulzivně 1
rozhodneš se na základě informací, které jsi slyšel 2

9. Pokud jde o duchovní povolání nebo zaměstnání tak:

uděláš si čas, abys uvažoval nad tím, co chceš od života 3
přijímáš všechny návrhy, které se ti nabídnou 1
nějak bylo, nějak bude, život to vyřeší 1

10. Přátelé se k tobě obrazení o radu:

často 3
někdy 2
vůbec 1

Ohodnocení

10 - 14 bodů

Život tě řádně načas. Nedobrý život v tobě vytvořil pořádný chaos.

15 - 19 bodů

Moudrost, vnitřní celistvost není u tebe výraznou kvalitou, ale neztrácej odvahu.

20 - 24 bodů

Vcelku dobře odoláváš špatným vlivům okolí a také osobním žádostem.

25 - 30 bodů

Jsi moudrý a rozvážný, ale nikomu to neříkej. Je to nerozvážné.

Dar lásky pro rodiče

8. kapitola *Láska si získává srdce*

On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům... (Mal 3,24)

Ten, kdo si získá srdce dětí, získá si i jejich ochotu naslouchat a výrazně ovlivní směr jejich života. Můžete být ti nejzbožnější a nejinteligentnější rodiče na

světě, ale pokud si nezískáte srdce vašich dětí, pravděpodobně se vám v budoucnu odcizí. Od této klíčové otázky se totiž ve velké míře odvíjí, jestli budete jako rodiče úspěšní.

Král David byl muž podle Božího srdce, velký bojovník, úspěšný vůdce a oddaný přítel. Ale ztratil srdce vlastního syna Abšalóma, což mělo za následek bolestivý rozvrat rodinných vztahů, veřejnou ostudu a smrt 20 000 mužů zavražděných v boji (srov. 2 Sam 13-18). Jak se to mohlo stát?

Zlom nastal, když se David vzdálil od Boha a začal se uchýlovat k hříchu. Abšalóm viděl, že David se nezachoval spravedlivě ke svému synovi Amnónovi, který znásilnil Davidovu dceru a Abšalómovu sestru Tamar. Když se Abšalóm pokusil obnovit vztah s otcem, David neprojevil dostatečný zájem, a tak se od něj syn odvrátil. Z pomsty zabil muže, který ublížil jeho sestře Tamar, ale David ho ani tehdy neokřikl, ba ani nezavolal k sobě. Když se Abšalóm nakonec vrátil domů jako marnotratný syn, žádonil o Davidovu pozornost, ale ten ho ignoroval. Nevyléčená bolest a vztek ho nakonec dohnaly k tomu, že začal proti vlastnímu otci vést válku. Abšalóm zemřel v bitvě a Davidovi zůstaly navždy výčitky svědomí kvůli rozbitému vztahu.

Po Abšalómově smrti David korunoval za krále svého syna Šalomouna. A Šalomoun, protože byl svědkem tragického vztahu mezi otcem a nevlastním bratrem, žádal své vlastní dítě:

"Dej mi, synu, své srdce, ať si tvé oči oblíbí mé cesty." (Přís 23,26). Věděl totiž, co by se mohlo stát, kdyby si jeho srdce nezískal.

Žádost Šalomouna se od té doby nese staletími jako ozvěna, aby nás, rodiče, inspirovala a nenechala lhostejnými ani dnes. Získat si srdce dětí neznamená, že se jim máme podřizovat, plnit každé přání a dávat všechno, co chtějí. Znamená to věnovat jim láskyplnou pozornost, projevovat přízeň, nebýt lhostejný k jejich potřebám a zároveň se mít na pozoru před jakýmkoli citovým odstupem, rozdáváním ran či neřešením problémů, které se mezi vámi vyskytnou.

Když jsou děti malé, Bůh do nich vkládá touhu získat si pozornost a pochvalu rodičů (srov. Př 4,1-4; 17,6). Otce poučuje takto: "Otcové, nedrážděte své děti, aby nemalomyslněly." (Kol 3,21). V životě můžeme vyhrát mnoho bitev, a přitom prohrát válku ve vlastním domě, pokud na nás děti zanevrou, projevují neustálý odpor nebo nás ignorují.

Když se srdce dětí odvrátí od rodičů, projevuje se to zejména neúctou, nedostatkem něhy, citovým odstupem. Vyhýbají se rodičům a nechtějí je poslouchat. Jejich slova a postoje vyjadřují bolest a hněv, které kvasí pod povrchem.

Děti se mohou citově odcizit z různých důvodů. Možná jste jim nevěnovali dost času, pozornosti, vlídných slov a gest, možná nedodržovali sliby. Svým jednáním jste jim mohli naznačovat: "Nejsi pro nás natolik důležité, abychom ti dali přednost před ostatními věcmi a zajímali se o to, co prožíváš."

Nebo za to mohou příliš striktní pravidla. Pokud děti cítí, že vaše výchova je příliš tvrdá, vaše požadavky přílišné nebo upřednostňujete jedno z dětí před ostatními, tehdy v jejich srdcích zhasne maják a mohou se zasít semínka hněvu a odporu, které později přerostou do zatrpklosti vůči vám.

Dobré rodičovství se neobejde bez výchovy, disciplíny a hranic. Ty však musí být zasazeny do kontextu lásky. Bohužel, někdy se stává, že i vhodná slova napomenutí nevědomky vyslovíme zdrcujícím tónem nebo s nenávislným výrazem obličeje. Rodiče by si měli stále klást otázku: "Co mohu v této situaci říci svým dětem a jak s nimi zacházet, aby se jejich srdce ode mne neodvrátilo?"

Ptejte se sami sebe:

- Získávám si srdce dětí?
- Získaly si ony mé srdce?
- Záleží jim na tom, co si myslím?
- Chtějí se mnou trávit čas?
- Jsou smutné, když jsem s nimi nespokojen / á?
- Respektují pravidla i tehdy, když je nevidím?

Srdce dítěte má být středem pozornosti rodičů.

Pokud si uvědomíte, že jste ztratili srdce jednoho nebo více dětí, pak si rychle najděte čas a prostě Boha, aby vám pomohl obrátit je zpět k vám.

Nesnažte se ale měnit děti dříve, než sami prozkoumáte své nitro (srov. Mt 7, 5). Ptejte se, zda vaše srdce v této chvíli patří nebeskému Otci. Jste mu věrní a ochotni nechat se jím vést? Pokud ne, nebuďte překvapeni, pokud děti následují váš příklad a vzdalují svá srdce od vás i od Boha. Oslovte své děti a zeptejte se jich; "Ublížil/a jsem ti nebo jsem ti nějakým způsobem ukřivdil/a? Zlobíš se na mě? Jak to mohu napravit? Pomoz mi porozumět tomu, co se odehrává v tvém nitru."

Buďte připraveni naslouchat, omluvit se a pomoci jim překonávat těžké chvíle, dokud se všechny problémy nevyřeší. Ať vás posiluje láska, když třeba přinášet oběti, plnit sliby a dělat, co je potřeba, abyste si získali srdce svých dětí.

**PROMLUVTE SI S KAŽDÝM ZE SVÝCH DĚTÍ ZVLÁŠTĚ
A ŘEKNĚTE JIM, ŽE JIM CHCETE BÝT JEŠTĚ BLIŽŠÍ NEŽ DOSUD.
POLOŽTE JIM OTÁZKY, KTERÉ JSOU V TEXTU NA KONCI
DNEŠNÍ KAPITOLY, A ZAČNĚTE JEDNAT TAK,
ABYSTE SI ZÍSKALI A UDRŽELI JEJICH SRDCE.**

Když dnešní úkol splníte, odpovzte si na tyto otázky:

- ? Pokud máte momentálně napjatý vztah s jedním nebo více z vašich dětí, co si myslíte, proč je to tak?
- ? Na druhé straně, pokud jste si získali srdce vašich dětí, co se ukazuje jako nejspolehlivější způsob, abyste si je i udrželi?
- ? Jak by se dal váš vztah dále rozvíjet a prohlubovat?
- ? Co jste zjistili během rozhovoru s dětmi?

*Můj synu, bude-li tvé srdce moudré, zaraduje se i moje vlastní srdce.
(Přís 23,15)*

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďárecké farnosti posunuli k roku 1902. V dnešním čísle farního zpravodaje pokračujeme dále do minulosti, budeme se věnovat roku 1901.

1901

Tohoto roku byl klášter Porta Coeli obsazen 18 sestrami dne 23. května, když byl chrám klášterní posvěcen biskupem Dr. Bauerem 19. května. Téhož roku ustanoven probošt Bernhard Gícha. První představená služe: Scholastica Kasperová.

Slaven mimo to rok jubilejní. Konány průvody do Kláštera a do Heřmanova. Ukončeno jubileum společnou sv. zpovědí a přijímáním 29. září 1901.

Chrám Páně dobrovolnou sbírkou byl vymalován Fr. Kolbábkem za 300 zl. Mimo to opravena střecha a okna. Hřbitov nový vysázen stromky a pořízena vydlážděná cesta hlavní.

15. prosince 1901 posvěcen byl nový oltář P. M. Lurdské jež na místě dřívějšího sešlého oltáře sv. Jana Nep. zbudoval spolek sv. růžence z farnosti a Nové Vsi. Příspěvek 100 zl dala M. Matýsková z Rojetína. Oltář vyhotovil Josef Gerbrich (190 zl) socha od J. Mahlknechta z Grödenu (88 K). Ostatní dobrovolníci. Kázal P. Leopold Kolísek, farář z Kláštera, světil A. Smékal, kons. rada ze Stražku.

13. 10. posvěcen obnovený dřevný kříž na cestě k Lubnému zbudovaný nákladem Fr. Baláka z Lubného. Kazatel Jan Pulkrab, kaplan ze Stražku, světil Josef Pávek, farář ze Březí.

Na sv. Antonína 13. června udeřil blesk do domu Baláka a zapálil. Vyhořelo jen toto stavení.

Stráž ke kostelu a škole byla spolkem Hospodářsko čtenářským vysázen třešněmi a štěpy.

Ve Vratislávce zvonička byla pokryta plechem.

Zpracoval: R. Mašek

Společenství mladých rodin

V tomto roce se v prostorách pastoračního centra na faře v Dolních Loučkách již třikrát uskutečnilo setkání mladých manželských párů, či ve skutečnosti spíše nově vznikající společenství rodin, neboť ani děti nezůstávají úplně stranou.

Jak tato setkání probíhají? Na začátku jsme se vzájemně vůbec neznali, už jen proto, že každý z nás je z jiné vesnice. Museli jsme tedy začít obyčejným povídáním o nás a o běžných radostech a strastech rodinného života a tím stále každé naše setkání začíná a pomáhá nám vzájemně se poznat a postupně si vybudovat nová přátelství. V další části si promítáme jeden díl z televizního pořadu o manželském a rodinném životě, např. o komunikaci, který se pak stává i tématem naší následné debaty, kdy si říkáme, co nás v pořadu oslovilo a jaké my máme zkušenosti s probíraným tématem v našem manželství. Po celou dobu je mezi námi manželskými páry i otec Pavel, takže jsme obohacováni i jeho zkušenostmi a pohledem z jiného úhlu, jakož i veselými anekdotami ze života manželů. Naše děti (1-10 let) jsme zatím nechávali vždy hrát si spolu neorganizovaně, doposud se jim to vcelku daří, a ještě nic nerozbyly.

Naše malá skupinka je stále otevřená dalším manželským párům, dětným i bezdětným, které by se rády zapojily. Nezáleží, zda budete třikrát chybět pro nemoc dětí, nebo zda máte dojem, že nejste dostatečně duchovně na výši či při sdílení dostáváte kopřivku. Stačí chuť získat nové přátele ve své generaci ve farnosti a ochota zamýšlet se nad svým manželstvím a rodinným životem.

Termíny dalších setkání, na kterých se na vás budeme těšit:

21.6. v 16:00 (u příležitosti Dne otců bude možná i něco na čepu)

12.7. v 16:00

za všechny páry sepsali
manželé Trmačovi

Věděli jste?

Zvonovec bílý se považuje za nejhlučnějšího ptáka na světě. Sameček dokáže při vábení samice vydávat zvuk s amplitudou až 125 decibelů.

Na tento fakt přišel tým amerických biologů, který zkoumal ptactvo v deštných pralesích brazilské Amazonie. Zvonovec bílý žije konkrétně v její severovýchodní části.

Jen pro porovnání:

- 100 dB - Maximální řev motorky
- 100 dB - Řetězová motorová pila
- 110 dB - Sbíječka
- 110 dB - Rockový koncert
- 130 dB - Start tryskového letadla

(podle KN)

Krátký příběh k zamyšlení: Pravé bohatství

Otec velmi bohaté rodiny vzal svého syna na venkov s úmyslem ukázat mu, v jaké bídě někteří lidé žijí. Pár dní a nocí strávili na malém horském hospodářství, které vlastnila nemajetná rodina. Když se vraceli domů, otec se syna ptá, jak se mu výlet líbil. *“To bylo úžasné, tati!”* Otec mu s úsměvem odpověděl.

“Viděl jsi v jaké bídě ti lidé žijí? Řekni mi, čemu jsi se na tomto výletě naučil?”

A syn mu nato odvětil: *“Viděl jsem, že my máme jednoho psa a oni čtyři. My máme bazén do poloviny zahrady a oni potok, co nikde nekončí. My jsme si koupili do zahrady svítilny a jim v noci svítí hvězdy. Naše veranda sahá až po přední zahrádku a jim patří celý horizont.”*

My žijeme na malém pozemku a oni mají pole, kde nevidíš konce. My máme sluhy, co nás obsluhují, ale oni slouží druhým. My si své potraviny kupujeme, dokud oni si pěstují vlastní. Náš pozemek je obehnaný ochrannou zdí, oni zeď nepotřebují.”

Otce to zcela umlčelo. A pak syn dodal: *“Tati, děkuji ti, že jsi mi ukázal i jiný pohled na štěstí.”*

www.seberizeni.cz

Modlitba arcibiskupa Graubnera ke znovuotevření kostelů

V situaci, kdy se postupně otevírají kostely uzavřené v rámci prevence před šířením nemoci covid-19, sepsal arcibiskup Jan Graubner speciální modlitbu. Věřící se ji budou společně modlit po bohoslužbách o slavnosti Nejsvětější Trojice 7. června 2020, k soukromé modlitbě ji ovšem může využít kdokoli.

Veliký Bože náš

Veliký Bože náš, ty jediný jsi hoden chvály a děkování. Milostivý a milosrdný jsi, Pane, shovívavý a plný lásky, miluješ, co jsi stvořil, a soucit máš se všemi svými tvory. Všechna tvá díla mluví o tvé velikosti, krásě a moci, vypravují o slávě tvého království, o tvé spravedlnosti a lásce. Věrný jsi ve všech svých slibech a staráš se o vše, co jsi

stvořil, jsi blízko těm, kdo tě vzývají a podpíráš ty, kdo klesají, nabízíš svou pomocnou ruku a slyšíš ty, kdo k tobě volají.

Ty sis, Bože, vyvolil svůj lid, který jsi vedl a vychovával, ukázal ses jako Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, s Mojžíšem jsi uzavřel smlouvu a dal lidu zákon, jehož dodržování vede k šťastnému životu na zemi. Lid se opakovaně rozhodl pro tebe, zavázal se k věrnosti, a i přes četné zrady, které jsi milosrdně uzdravil, uměl číst tvá znamení, rozuměl jim a nechal se vést. Tys naň nezanevřel a věrně jej provázel jako dobrý otec.

I k našim předkům jsi poslal své služebníky jako hlasatele radostné zvěsti o vítězství tvé lásky nad hříchem a smrtí v tvém Synu Ježíši Kristu, který se stal jedním z nás, nabídl nám účast v tvém království, které v nás roste, když necháme vtělovat tvé slovo do našich skutků a dovolíme tvé lásce, aby proměňovala naše vztahy. Pomoz nám obnovit kulturu našeho národa i celé Evropy, abychom předali naději evangelia dalším generacím.

Epidemie nás zastavila a my si uvědomili potřebu změny. Izolace ukázala, jak potřebujeme dobré vztahy, že zdraví není jistota zaručená lidským právem, že se smrtí musíme počítat a být na ni připraveni, že přítomnost kněze při umírání nemusí být jistá, že je moudré vidět přítomnost z perspektivy věčnosti a svobodně se rozhodnout pro dobrovolnou skromnost, která se umí dělit s druhými a raduje se z jejich štěstí.

Dej nám, Pane, odvahu opouštět dětskou nezralost a zrát k zodpovědné dospělosti i k umění přiznat chudobu, která potřebuje druhou polovinu světa, a pro ni se z lásky dokáže zřeknout své svobody a nezávislosti, aby na vzájemném darování a přijetí muže a ženy vznikaly rodiny šťastné z toho, že mohou žít pro děti. Pak nám nebudou chybět pracovníci ani vyzrálé osobnosti a omládlý národ zas prozáří nová naděje.

Po řadu týdnů nám chybělo shromáždění v kostele. Proto teď chceme častěji přicházet a děkovat tobě i za ty, které jsi posiloval v náročné službě nemocným. Zbav nás strachu a posilni naši naději, která roste, když se těšíme na společenství s tebou v nebi. Pomoz nám žít své přátelství s tebou tak opravdově, abys byl uprostřed nás a přitahoval naše současníky do živého společenství tvých šťastných přátel. Amen.

Jan Graubner

Knižní okénko

Různí autoři

Svatý Jiří

Životopis a legendy

Patron východní i západní církve, skautů, četných spiritualit a rytířských řádů, hluboce spojený s naší vlastí, jako i s národy Anglie, Gruzie, Kanady, Řecka, Ruska... je představen v sérii životopisů a legend. Po překladech textů z latiny, němčiny a italštiny následují zobrazení ikon i děl výtvarných klasických autorů.

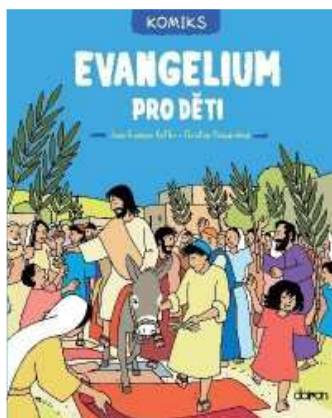
Vydalo nakladatelství Refugium
cena 110,- Kč

Kieffer, Jean François – Ponsardová, Christine

Evangelium pro děti

Tato komiksová kniha nabízí padesát příběhů z evangelií, zestručněných tak, aby byly srozumitelné dětem prvního školního věku. Velkou předností díla je snaha autorky o co největší věrnost textům evangelií; proto také uvádí odkazy na místa v Bibli, kde lze konkrétní příběhy či podobenství najít v nezkrácené verzi. Živé a výstižné ilustrace J. F. Kieffera jsou natolik působivé, že děti budou schopné číst si jednotlivé příběhy samy.

Vydalo nakladatelství Doron
cena 249,- Kč

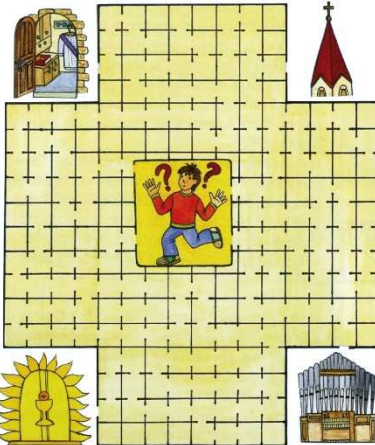

DEN D

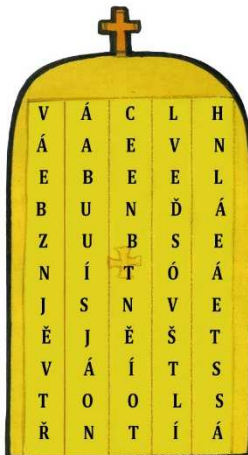
***Být třetákem je velká věc.
Proč? Neboť třetáci na jaře budou
moci poprvé přijmout Pána Ježíše. Na takovou
velkou událost je třeba se dobře připravit! Rád
se budu připravovat spolu s vámi, abychom
ten den D prožili skutečně naplno.***

Byl to opravdu nádherný den. A úžasné je, že takový může být každý den, ve kterém přistoupím k svatému přijímání. Budu se snažit, aby to bylo nejčastěji. Proč? To se dozvíš, když postupně přečteš text ukrytý od největšího zrnka po nejmenší.

Pán Ježíš zůstává s námi stále - pod způsobou chleba je na čestném místě v kostele. Víš kde? Dovede tě tam naše bludiště.

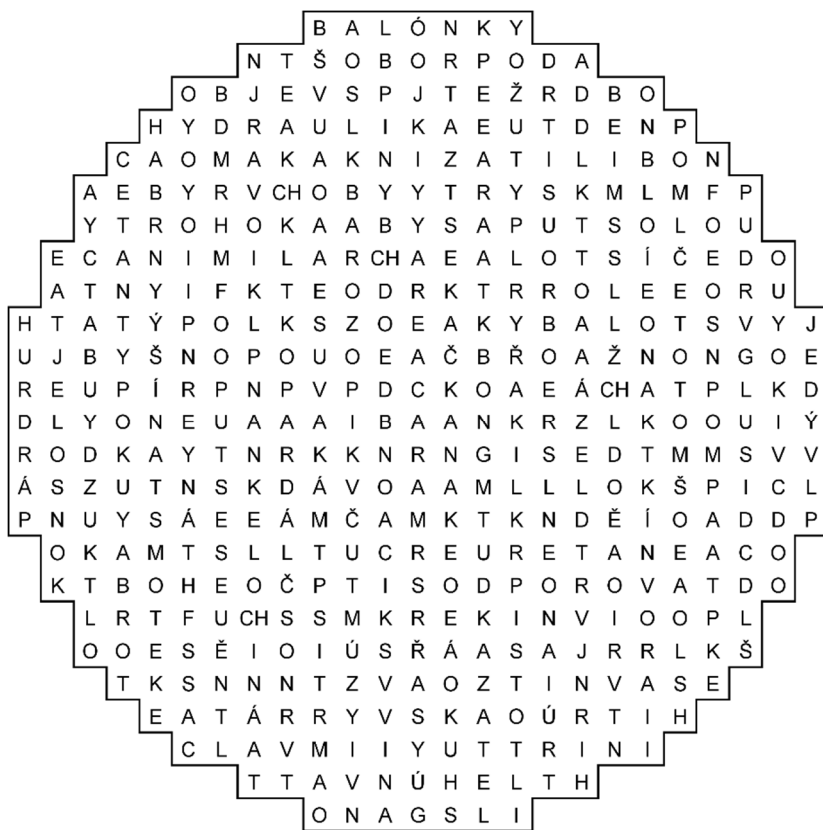
Pokud správně sestavíš obrázek, písmena shora dolů ti prozradí, co nás upozorňuje v kostele na přítomnost Pána Ježíše.

Když jsem šel s mámou okolo kostela, řekla mi, že pozdravíme Pána Ježíše. Poklekli jsme před svatostánkem. Maminka mě naučila krátkou modlitbu, kterou se mohu pomodlit, když budu procházet kolem kostela. Dozvíš se ji, pokud správně poskládáš latky dvířek svatostánku.

Svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova ustanovil r. 1856 Pius IX. na třetí pátek po Letnicích. Srdce Ježíšovo - termín náboženské úcty, charakterizující Kristovu lásku ke všem lidem. Tato úcta se rozšířila ve středověku především díky sv. Markétě Marii Alacoque (1647-1690), která po řadě vidění doporučila křesťanům praxi prvních pátků v měsíci, ale také zásluhou sv. **viz tajenka** (1601-1680).

Achard; áchat; aliminace; ansámbl; archa; aura; balkon; balónky; bratrovrah; brko; Caen; ctnost; cvik; čára; čela; člen; design; disponovat; dostihy; dráp; druh; džez; erby; Fuchs; glusid; habr; hmyz; hnis; horolezec; hydraulika; chabr; chole; Inka; invase; jive; judo; kanoe; kanopy; kapsle; kazatel; klikař; klopýtát; kohorty; komedianti; konsol; kopynatec; Kordillery; kovadlinka;

kriminál; křez; kult; kyty; Laos; lejta; miráž; močovod; moto; mrně; múzy; návan; neon; neuk; nobilita; obdržet; objev; obrousit; odečíst; odporovat; osivo; otec; otop; ovád; pardál; parket; piny; podplatiti; pointa; pomlčet; pompa; potrestat; probošt; psina; pudr; riflovina; ring; risk; role; rovník; rozárium; rybka; řasy; sekačka; sestup; shuk; skica; sklo; skútr; smotek; sochy; stupa; šerm; šína; Španělsko; špicl; tabu; tkát; torba; trysk; tvrz; ufon; úhel; upír; uretan; útes; uzda; uzdy; vina; vkus; vnik; vřed; výdej; zoea

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Tak jako v minulém školním roce, i v letošním probíhají v Dolních Loučkách v Pastoračním centru ve středu po mši svaté. V červnu to bude ve středu 10.

Oslava Božího Těla

11. června ve čtvrtek ve Žďárci, bližší informace v nedělních ohláškách.

14. června v Olší a Dolních Loučkách. V Olší v 8:00 v kostele a v Dolních Loučkách začínáme mši svatou u staré školky, odkud vyjde procesí do kostela.

Pouť ve Žďárci

Oslava sv. Petra a Pavla – patronů farnosti bude při mši svaté v neděli 28. června v 9:30 hod.

Pouť ve Skryjích

Tradiční pouť ke sv. Cyrilu a Metoději ke kapličce ve Skryjích se uskuteční v neděli 5. července. Mše svatá bude v 11:00 hod.

Změna vyhrazena

Nezbedův humor

Maminka: „Tak co, Pepíčku, byl ses podívat u řezníka, jestli má telecí nožičky?“

Pepíček: „Byl.“

Maminka: „No, a má je?“

Pepíček: „Nevím, on si nechtěl sundat kalhoty.“

V jednom skotském kostele při nedělní mši svaté vybíral kostelník do klobouku na opravu kostela. Obešel celý kostel, ale nikdo nic nedal. Když to viděl pan farář na konci mše svaté, s radostí poznamenal: „Děkuji ti, Bože, že jsem dostal nazpět alespoň svůj klobouk.“

Učitel v hodině dějepisu: „Tak nám řekni, Karlíku, kdo to byl Kolumbus?“

„Kolumbus byl velký pták, pane učiteli.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Protože jsem slyšel, jak se říká - Kolumbovo vejce.“

„Představ si, včera jsem ryl zahrádku a najednou koukám - koruna! Strčím ji do kapsy, ryju dál a za chvíli zas - koruna. A to se opakoval šedesátkrát!“

„Tak to jsi našel nějaký poklad, ne?“

„Ne, měl jsem v kapse díru.“

„Tati, já nemohu na obloze najít Velký vůz.“

„Tak ho nehledej, asi už je v garáži.“

Ve škole.

„Vondráčku, co je to fata morgána?“

„Prosím, paní učitelko, když vidím na vysvědčení samé jedničky.“

Jaroušku, přines mi, prosím tě, můj nový klobouk,“ povídá tatínek synkovi.

„Ale tati, jdi dnes raději bez klobouku.“

„Proč?“

„My si za chvíli s Pepíkem budeme hrát na hasiče a už v něm máme vodu.“

Který svatý má tři uši? - Svatý Florián. Dvě svoje a jedno drží v ruce - od putýnky s vodou.

Z knihy Nezbedův humor 1)

©Farní zpravodaj, vydávajícím Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Redakční rada: P. Pavel Křivý, R. Mašek; Uzávěrka čísla: 26. 5. 2020

Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Neprodejné.

Kontakt: zpravodaj.mojefarnosti@seznam.cz